

obec konala řádně své povinnosti v oboru místní policie, či nikoli, bude posuzovati podle práva veřejného, a nemá pro věc význam, zda nárok bylo by lze nějak konstruovati i s hlediska soukromého práva, poněvadž rozhodnou je tu vlastní podstata poměru, v němž nepochybně vystupuje pražská obec jako veřejnoprávní orgán, který pro zájmy jemu podřízeného příslušníka ve veřejném zájmu měl býti činným — a dále povaha aktu rušení. Nesejde ani na tom, že obecní řád pražský nemá výslovné ustanovení o tom, že správní úřady mají rozhodovati o povinnosti obce k náhradě škody se zanedbáním místní policie — jako § 37 čes. obec. zřízení — poněvadž i bez zřetele k tomuto předpisu, nepoužitelnému pro pražskou obec jako město s vlastním statutem (srov. judikát čís. 229), vyplývá z úvah shora dolíčených, že rozhodovati o nároku, o nějž tu jde, jsou povolány úřady správní. Bylo proto o záporném konfliktu kompetenčním rozhodnutoi jak ve výroku uvedeno.

Nároky na přiřčení útrat bylo zamítnouti, ježto zákon čís. 3/1918 sb. z. a n. tohoto nároku účastníkům řízení nepřiznává.

III. Předpisem § 4 zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n., byla odstraněna možnost záporných kompetenčních konfliktů mezi nejvyšším správním soudem a řádnými soudy, pokud jde o příslušnost přezkoumávati rozhodnutí správních úřadů o soukromoprávních nárocích ve smyslu § 105 ústavní listiny, a odpadla tím také možnost dovolávati se podle zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n. rozhodnutí konfliktního senátu v takových případech.

Zjednati nápravu v případech, kde by se snad řádné soudy nepokládaly za vázané výrokem nejvyššího správního soudu, že v konkrétním případě jde o věc patřící podle § 105 ústavní listiny do příslušnosti řádných soudů, vymyká se z kognice konfliktního senátu.

(Rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 7. prosince 1931, č. j. 744/31.)

Rozhodčí komise pro závodní výbory v T. na Slovensku rozhodla dne 1. října 1926 na návrh závodního výboru M-ových závodů v T. podle § 3 lit. g) zákona č. 330/1921, že se výpověď daná dělníkům Josefu a Bronislavu P-ovým prohlašuje za právně neúčinnou a že závody jsou povinny buď přijati oba dělníky zpět do práce za dřívějších podmínek zároveň s náhradou za výdělek zatím ušlý, buď postarati se jim o jiné zaměstnání v témže oboru a místě s přibližně stejným výdělkem, buď dáti jim odstupné ve výši čtyřtýdenní mzdy. Závodní výbor společně s Josefem a Bronislavem P-ovým podali do rozhodnutí rozhodčí komise stížnost k nejvyššímu správnímu soudu s návrhem, aby napadený nálezn byl zrušen a rozhodčí komisi bylo uloženo, aby sama přímo určila, kterou ze tří jim na výběr ponechaných povinností mají závody splnit. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. září 1927 č. 25.732/26 stížnost odmítl jako nepřípustnou z důvodu, že nálezn rozhodčí komise jest rozhodnutím správního úřadu o soukromoprávním nároku strany, proti němuž lze se podle § 105 úst. listiny a zákona ze dne 15. října

1925 č. 217 sb. z. a n. dovolati nápravy pořadem práva, ale stížnost k nejvyššímu správnímu soudu jest dle § 3 lit. a) zákona o správním soudě nepřipustná. Josef P. a Bronislav P. zažalovali pak M-ovy závody u okresního soudu v T. a navrhli, by nález rozhodčí komise, pokud jím bylo závodům ponecháno na libovůli, který ze tří závazků určených v § 3 lit. g) zákona o závodních výborech chtějí splnit, byl uznán za nesprávný, a aby závody byly odsouzeny, přijati žalobce zpět do práce a zaplatiti jim na ušlé mzdě 2.000 Kč měsíčně. Procesní i odvolací soud zamítly žalobu, nejvyšší soud jako soud dovolací zbavil však usnesením ze dne 25. října 1929 č. j. Rv III 1257/28/4 rozsudky obou nižších soudů i s předcházejícím řízením platnosti, zastavil spor podle §§ 180 č. 1 a 182 o. p. p., a odůvodnil toto rozhodnutí tím, že rozhodčí komise pro závodní výbory rozhoduje podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech s platností konečnou, takže jest vyloučen i pořad práva podle § 105 ústavní listiny, že soudu nepřisluší rozhodovati o žalobním nároku. Josef a Bronislav P-ovi podali návrh na řešení záporného konfliktu kompetenčního, který — podle jejich mínění — vznikl mezi nejvyšším správním soudem a nejvyšším soudem.

Senát pro řešení kompetenčních konfliktů zamítl návrh jako nepřipustný.

Důvody:

V daném případě odmítl nejvyšší správní soud stížnost navrhovatelů (a závodního výboru) do rozhodnutí rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech z důvodu, že jde o věc patřící podle § 105 ústavní listiny do příslušnosti řádných soudů. Tento výrok nejvyššího správního soudu jest podle § 4 zákona ze dne 15. října 1925 č. 217 Sb. z. a n. (vydaného k provedení § 105 ústavní listiny) pro řádné soudy závazným. Předpisem § 4 zákona č. 217/1925 byla — za účinnosti tohoto zákona — odstraněna možnost záporných kompetenčních konfliktů mezi nejvyšším správním soudem a řádnými soudy, pokud jde o příslušnost přezkoumávati rozhodnutí správních úřadů o soukromoprávních nárocích ve smyslu § 105 úst. listiny, a odpadla tím také možnost dovolávati se podle zákona č. 3/1918 rozhodnutí konfliktního senátu v takových případech. (Srovnej: usnesení konfliktního senátu ze dne 11. prosince 1930 č. 597/29 Dodatek I/1930). Zjednatí nápravu v případech, kde by se snad řádné soudy nepokládaly za vázané výrokem nejvyššího správního soudu, že v konkrétním případě jde o věc patřící podle § 105 ústavní listiny do příslušnosti řádných soudů, vymyká se z kognice konfliktního senátu. I kdyby tedy snad v daném případě bylo lze v usnesení nejvyššího soudu, kterým byl spor — jak z odůvodnění tohoto usnesení patrno — zastaven proto, že nejde o věc patřící podle § 105 ústavní listiny do příslušnosti řádných soudů, spatřovati výrok o tom, že nejvyšší soud nepokládá za závazné pro řádné soudy ono usnesení nejvyššího správního soudu, kterým byla stížnost navrhovatelů do rozhodnutí rozhodčí komise odmítnuta z důvodu, že jde o věc patřící podle § 105 ústavní listiny do příslušnosti řádných soudů, nemohl tu — právě vzhledem k ustanovení § 4 zákona č. 217/1925 — vůbec vzniknouti

mezi nejvyšším správním soudem a nejvyšším soudem záporný kompetenční konflikt, jehož řešení by náleželo do kompetence konfliktního senátu. Z těchto úvah plyne, že navrhovatelé dovolali se neprávem konfliktního senátu, a bylo proto jejich návrh zamítnouti jako nepřipustný.

IV. Převzala-li obec (na Moravě) podle dohody se sousední obcí děti určité národnosti z této obce do svých škol s tím, že sousední obec zaplatí věcné náklady připadající na každého žáka, nejsou o nároku převzavší obce proti sousední obci na zaplacení těchto nákladů oprávněny rozhodovati ani soudy ani úřady politické, nýbrž úřady školské.

(Rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 7. prosince 1931, č. j. 748/31.)

Obec Slezská Ostrava ve snaze, snížit co možná nejvíce počet dětí, navštěvujících její německou obecnou školu, aby následkem toho dosáhla u školských úřadů zrušení této školy a získala tak místnosti potřebné pro školu českou, požádala na radu zemské správní komise pro Slezsko a v dohodě s místní školní radou přípisem ze dne 10. září 1924 obec Mor. Ostravu, aby děti z německé školy slezsko-ostravské přijala do svých německých škol za podmínek, že se počtem přibylých dětí do německých škol moravsko-ostravských ze Slezské Ostravy nezvýší v jednotlivých třídách německých škol moravsko-ostravských stav dětí tak, aby musily býti přijetím dětí slezsko-ostravských zřízeny v Mor. Ostravě u jednotlivých tříd pobočky, a nabídla obci Moravsko-ostravské, že jí zaplatí věcné náklady na každého žáka připadající. Žádosti této obec Mor. Ostrava přípisem ze dne 15. září 1924 vyhověla za podmínek v žádosti té stanovených a přijala zejména také nabídku obce Slez. Ostravy ohledně náhrady věcných nákladů. Když následkem tohoto ujednání odpadly z německé školy slezsko-ostravské všechny dívky, slezská zemská školní rada v Opavě výnosem ze dne 13. října 1924 na základě ustanovení § 9 zák. č. 189/19 tuto školu zrušila. Německé děti ze Slez. Ostravy pak skutečně i v tomto školním roce i v letech dalších byly přijímány do škol moravsko-ostravských. Ač potom obec Mor. Ostrava opětovně žádala Slez. Ostravu — aby jí nahradila část věcného školního nákladu na děti ty připadajícího, zdráhala se tato žádosti vyhověti, pročež obec Mor. Ostrava podala na ni dne 20. září 1928 u krajského soudu v Mor. Ostravě žalobu o zaplacení těchto nákladů za léta 1924/1925 až 1926/27. Žalobu tuto krajský soud v Mor. Ostravě usnesením ze dne 26. ledna 1929 odmítl pro nepřipustnost pořadu práva, a rekursu, jež obec Mor. Ostrava z usnesení toho podala, vrchní zemský soud v Brně usnesením ze dne 5. března 1929 nevyhověl a napadené usnesení potvrdil, v podstatě z důvodu, že smlouva, jež byla uzavřena mezi oběma obcemi a z níž žalobkyně svůj nárok odvozuje, má povahu smlouvy veřejnoprávní, ježto jí byly smluvně upraveny veřejnoprávní povinnosti, povinnosti uhrazování věcného nákladu na školy a povinnosti přijímatí do nich školní dívky. Když se pak obec Mor. Ostrava obrátila o rozhodnutí v téže věci na úřady správní, odepřely i ty o ní rozhodnouti,